

ДАРКО ДАНИЧИЋ

УПОЗОРЕЊЕ

...не могу појмити живот све док га још живим ... тек
смрт ме може научити смислу живота.
Ото Вајнинггер

Рекао бих да:

*ћућајћи значи сакућљајћи
оћћалу љућкосћј слова од ружиноџ дрвећја,
доказајћи поусућјалу шјежину навике
у рецејћјури јућарње кафе,
ћазјћћи да охолостћј приче не покрене
издајничку шкрићју већпроказа.*

*„Ћућање које ројсћиво значи !”,
из Милоца је љућћћћо говорно дисидентј.
Остјало је нејасно да ли је мноџо касније,
у Кракову, шецјајући поред стјаре
бискујске цркве, био ућозорен*

*да ћућајћи значи сачувајћи хоризонтј
од поћћонућа у оћљачкану ѓробницју,
и знајћи да шћщщина је само настјавак ѓласа
на начин на који нам шћек смртј поћћврћјује
изџоворено.*

ГЛИНА

Тај бол *ц*ио ме *с*теже
кад дуго *с*иојим,
*и*о не*ц*ио *ц*ио ме *и*реса*в*ија
као *ф*асциклу са *л*еио
од*ц*иам*и*аним насловом,
„На основу анализа”, каже ми *и*рија*и*ељ,
лекар, „верова*и*но је
*и*есак у мокраћним каналима.”

Зрнца која *и*окрећу
*и*сте силе као и *и*лимне *и*аласе
океана, као *ц*ио и речни облаци
*з*лачају жубор и *с*ирају мокре са*и*е
осећајући *и*о*и*муле модрице воде.
Једном ће се сва она
*с*ио*и*и*и*и у велики црни бол
који осећа *з*лина
док је *и*ечец.

ЈЕСЕЋИ ДАНИ

Волим да чујем мај*с*иоре зидаре
како се на *з*раћевини довикују –
на*с*таје не*ц*ио, као и кад човек се роди –
смиао све*и*а се на*с*тавља.
Пискавим ходом брусница долази са врха з*з*раде
и *ц*епа све*и*лост*и* на неједнаке делове –
мањи део улази у собу и *и*омешан
са Григовим Ју*и*ром *и*ада
*и*о *и*редме*и*има као зла*и*на *и*рацина.

На*и*ољу све*и*лост*и* ост*и*аје о*з*ољена,
изложена *и*о*з*ледима људи који излазе
на ју*и*арњу *и*аузу или у свакодневни ри*и*уал
ку*и*овине.
Жмиркају не знајући како да је укром*и*е,
*и*осрамљени својом малаксалом *з*оло*и*и*и*њом
заврцавају *и*ослове и враћају се *с*иварнос*и*и
коју *и*ек вец*и*ачки *с*ек*и*ар може да оживи.

Али један део дневне свећлосћи нејовраћно се
расће.

Несћане у лименим ребрима аућобуса
где је однесу некуд у друће дане
ћоћићићене зенице ћућника.

Најзад, кад ћрсћ додирне ћоследњу дирку,
а жица клавира јоћ дрхћи као одбачено звоно
давно сћаљеноћ манасћира,
свећлосћ се издваја из злаћноћ расћвора
и враћена себи ћоново ћосћаје једна.

Умаћена за онај расући део
збоћ коћа дани ћосћају краћи у јесен.

ОДБЕГЛА МЕРА

У давна времена даљину су одмеравали речима.
Речи је било маће, а раздаљине су биле веће.
Ни речи ни даљина није недосћајало
јер су у језику биле све мере.

Данас смо друћачије расћоредили знаће.
Речима смо озвучили унућраћњосћ бића,
ћоћлокрвне слоћове оћедили смо као мед
са ћчелићних саћа, ћледајући ноћ
док каћље кроз рећейћо звезда.

Умесћо речи, око нас казаљке и бројеви ћихо шуморе,
ћриближавајући се ћранићним вредносћима.
Дићићални инсћруменћи мере близину која несћаје,
ћа чак и душу, демонском ћрецизноћћу,
у сћању смо да изваћамо.

И сад кад смо раздевичили свећ, зачућени,
видимо маћкавосћ знаћа. Ћућимо,
ослућкујући ћовор свемоћних инсћруменаћа
који нам једнолично дају ућућсћава, ћледајући
како несћаје видик који ћознајемо,
у ужасу схваћајући да сами смо себи нећоћребни.